

Ο Μητροπολίτης Πατρών Χρυσόστομος στη μνήμη του Γεωργίου Παπαδογιάννη

/ [Γνώμες](#)

Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκιμάσεν αὐτόν καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτόν...

- Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ.κ. Χρυσοστόμου

«Γεώργιος Παπαδογιάννης, ἐγεννήθη στίς Ρίζες Τριπόλεως στίς 7 Ὀκτωβρίου τό 1981. Ἐφοίτησε στήν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστική Σχολή Κρήτης (2000-2003) καί στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στίς 24 Φεβρουαρίου 2022.

Ἀπό τίς 6 Μαρτίου 2011 (Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω) ἔζησε καθηλωμένος, σέ ἀναπηρικό καροτσάκι.

Ἐμεινε τετραπληγικός μετά ἀπό αὐτοκινητιστικό δυστύχημα. Ἀνέβαινε μέρα νύχτα τόν δικό του Γολγοθᾶ, γιά νά φθάσῃ μετά ἀπό ἔνδεκα χρόνια σκληρῆς δοκιμασίας, στήν Ἀνάσταση.

Πρόσωπο γεμάτο χαρά, μάτια πού ἔλαμπαν ἀπό οὐράνια χάρη, στόμα ἀπό τό ὅποῖον οὐδέποτε ἐξῆλθεν λόγος κακίας, γλῶσσα πού μόνο νά δοξολογῇ τόν Θεόν ἐγνώριζε, καρδιά φλεγομένη ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ οὐρανίου Νυμφίου, τόν ὅποῖον ἐξ' ἀπαλῶν ὀνύχων ἐπεπόθησε».

Ὡς ἀποχαιρετισμόν πρόσκαιρον, ἐπιθυμῶ παιδί μου Γιώργο, νά σοῦ ἀπευθύνω λόγους πατρικῆς ἀγάπης καί νά σοῦ εὐχηθῶ νά ἀναπαύεσαι ἐν οὐρανοῖς μετά τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶ εὐαρεστησάντων.

Πολλές φορές, σέ ὥρες πνευματικῆς περισυλλογῆς, σκεπτόμουν, πόσο ἀδύναμος θά ἦμουν νά σηκῶσω ἓνα τέτοιο σταυρό, πού ἐσύ ἀγόγγυστα, θαυμαστά, μέ μεγάλη ὄντως ὑπομονή, μέ μεγίστη ταπείνωση καί βαθειά πίστη καί προσευχή ἐσήκωσες. Σέ προετοίμασεν ὁ Θεός ἀπό μικρό παιδί, νά σηκώσῃς αὐτόν τόν σταυρό τοῦ ἐπιγείου μαρτυρίου σου.

Ἀπό νωρίς ἐζησες τόν πόνο τῆς ὀρφάνιας, ἀφοῦ στά 11 σου χρόνια ἔφυγε γιά τόν οὐρανό ἡ ἀγαπημένη σου μητέρα, Βασιλική. Σέ θυμᾶμαι κατά τήν ὥρα τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας της, στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο Ριζῶν, νά στέκεσαι μέ οὐράνια γαλήνη, ὡς ἄγγελος πάνω ἀπό τό κεφάλι της. Μάνα σου ἀπό τότε στάθηκε ἡ ἀείμνηστη γιαγιά σου, πού ἀγωνίστηκε μαζί μέ τόν πατέρα σου νά σᾶς μεγαλώσουν, ἐσένα καί τόν ἀδελφό σου.

Σέ θυμᾶμαι, ὅταν ἀνέβαινες στό Μοναστήρι μας, στόν Ἅγιο Νικόλαο τῶν Βαρσῶν, καί ἄφηνες στό πετραχήλι μου, τούς πόνους καί πόθους τῆς ψυχῆς σου καί τήν ἐπιθυμία τῆς καρδιάς σου νά ὑπηρετήσῃς ὡς Κληρικός, τήν ἀγία μας Ἐκκλησία.

Μέ χαρά ἀνέμενε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας καί Κυνουρίας κ.κ. Ἀλέξανδρος, νά ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς εἰσόδου σου στήν ἀγία Ἱερωσύνη. (Ὁ ὅποιος μετά ταῦτα πατρικά στάθηκε δίπλα σου δεόμενος τοῦ Κυρίου γιά νά ἔχῃς δύναμη, πρὸς ἄρσιν τοῦ σταυροῦ σου).

Μέ ζέση ψυχῆς στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο, στίς Ρίζες, δοξολογοῦσες τόν Κύριό μας, προσευχόμενος, ψάλλοντας, μετέχοντας στήν Μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Έτοιμάστηκες για να εκπληρώσης τήν μεγάλη σου απόφαση. Όμως ο Θεός σου έτοιμάσε άλλο στάδιο αγώνων λαμπρών, ώστε να φανή ή όμορφιά τής ψυχής σου, να άστράψη ή πίστη σου ως φώς, μέσα στα σύγχρονα σκοτάδια και να γίνη γνωστή ή μεγάλη ύπομονή σου.

Ουδείς έπερίμενε ότι θά ζήσης τόσα χρόνια καθηλωμένος στοῦ πόνου τό κρεβάτι. Καί όμως άντεξες μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, για να μείνης λαμπρόν παράδειγμα καί πρότυπον, ως άλλος Ίώβ, ύπομείνας τήν πρόσκαιρη, αλλά τόσο βαρειά δοκιμασία, έπαναλαμβάνοντας πάντοτε τό χρυσοστομικόν, «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἐνεκεν**» καί τρεφόμενος από τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Παναγίου Ἀμνοῦ.**

Ένθυμοῦμαι μέ βαθειά συγκίνηση τά λόγια σου, όταν σέ έπισκεπτόμουν.

«Πάτερ μου έχω τόση χαρά πού δέν μπορῶ να σου τήν περιγράψω...».

...Εἶμαι ο πιό εὔτυχισμένος άνθρωπος τοῦ κόσμου...

...Απολαμβάνω τό μεγαλύτερο δῶρο πού θά μπορούσε να έχη άνθρωπος επάνω στή γῆ...»

Όταν νοσηλευόσουν στό νοσοκομεῖο, μοῦ ἔλεγες:

«...Βρίσκομαι πάτερ στόν παράδεισο...Έδῶ εἶναι τόπος καταπαύσεως μου... Οἱ Γιατροί καί οἱ Νοσοκόμες εἶναι οἱ ἄγγελοι πού τούς ἔστειλε ο Θεός να μέ υπηρετήσουν...»

Καί ἄλλοτε...

«...Τώρα πάτερ μιλῶ πραγματικά μέ τόν Θεό. Τώρα καταλαβαίνω τί σημαίνει να ζῇ μέσα σου ο Ἰησοῦς Χριστός καί να γλυκαίνει τήν ύπαρξή σου ο Κύριος...

...Τώρα αἰσθάνομαι πόσο κοντά μου εἶναι ή Παναγία μας, πόσο μᾶς ἀγαπάει, πόσο κοντά μας εἶναι οἱ Ἅγιοι...»

Αλλά παιδί μου ἤδη μετέστης στά οὐράνια σκηνώματα έχοντας μαζί μέ τά ἄλλα πνευματικά ἐφόδια καί τήν τόσην ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, τούς ὁποίους από τά βάθη τής ψυχής σου καί ἐσύ ἀγάπησες. Ἀλήθεια πόσο ἀγάπησες τόν κάθε ἄνθρωπο! Ἡ προσευχή σου ἀδιάλειπτη πρὸς τόν Θεό, περιελάμβανε πάντοτε τά αἰτήματά σου για τούς πονεμένους, τούς ἀρρώστους, τούς ἐμπεριστάτους, ὅλους ὅσοι ἀντιμετώπιζαν προβλήματα στή ζωή τους, στό γάμο τους, μέ τά παιδιά τους, μέ

τήν ἐργασία τους... Ἡ προσευχή σου ἦτο δροσιά καί γιά τούς μεταστάντας, ὅσους ἐγνώριζες ἀπό τότε πού ἦσουν μικρό παιδί, μέχρις ὅτου ἐκλείσεις τά σωματικά σου μάτια.

Σχεδόν καθημερινῶς, ἔστελνες μηνύματα καί εἰς ἐμέ καί εἰς ἄλλους πατέρας μέ δεκάδες ὀνόματα γιά νά τά μνημονεύσωμε στήν προσευχή μας καί κυρίως στήν Θεία Λειτουργία. Τά κρατῶ ὡς θησαυρό πνευματικό καί ἐπιθυμῶ νά γνωρίζης ὅτι θά συνεχίσω νά μνημονεύω ὅλους ἐκείνους πού ἀγάπησες, γνωστούς καί ἀγνώστους.

Ὅμως αὐτή τήν ὥρα τῆς μεταστάσεώς σου καί τῆς ἐκ τῶν φθαρτῶν καί ἐπιγείων πρὸς τά οὐράνια καί ἀφθαρτα, ἀποδημίας σου, μνημονεύω ὅλων ἐκείνων καί ἦταν τόσοι πολλοί, πού στάθηκαν στό πλευρό σου, ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς δοκιμασίας σου μέχρι τήν τελευταία σου πνοή. Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ.κ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τεγέας κ. Θεοκλήτου, τῶν ἄλλων πατέρων τῆς Μονῆς Βαρσῶν, τοῦ Παπα- Κώστα τῶν Ριζῶν καί τόσων ἄλλων ἱερέων, ἱεροψαλτῶν, τῶν στενῶν προσώπων τῆς οἰκογενείας σου, τῶν φίλων σου, τῶν πνευματικῶν σου ἀδελφῶν... Τῶν ἀγγέλων αὐτῶν πού στάθηκαν λαμπάδες ἀναμμένες κοντά σου, τῶν ἐθελοντῶν τῆς οὐράνιας ἀγάπης. Ἀλήθεια πόσο θά τούς λείψεις!

Ἀγαπητό μου παιδί Γιώργο, τώρα πού ἔφυγες ἀπό τά φθαρτά καί γήινα καί βρίσκεσαι στόν οὐρανό, μέ τήν ἀδιδία σου καί στή μνήμη σου, ὅπως μοῦ εἶχες πεῖ τήν τελευταία φορά πού ἐπικοινωνήσαμε θά κάνω μετόχους, πολλούς ἄλλους τῆς βαθειᾶς σου πίστεως καί τῆς ὠραιότητος τῆς ψυχῆς σου, μέσα ἀπό τά μηνύματα πού μέ τόν τρόπο πού σοῦ παρείχε ἡ σύγχρονη τεχνολογία, μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ἔστελνες. Ἐπικοινωνοῦσες μέ αὐτόν τόν τρόπο ἐπιστηρίζοντας μέ τήν βαθειά σου καί ἀταλάντευτη πίστη πολλούς, σέ ὥρες δύσκολες πού τά γόνατα λυγίζουν.

Θά ἀρχίσω ἀπό τό τελευταῖο:

«Ἀγαπημένε μου Παππούλη. Διερχόμεθα διά πυρός καί ὕδατος. Δόξα τῷ Θεῷ πού μᾶς δίνει χαρά καί δύναμη. Ἔχω ἀνάγκη τήν προσευχή σου μαζί μέ τούς (μνημονεύεις πολλά ὀνόματα ζώντων) καί ὑπὲρ ἀναπαύσεως (...).

Σοῦ φιλῶ καί τά δύο σου χέρια. Ξέρω ὅτι ἀπό τό νοσοκομεῖο πού εἶμαι θά βγῶ πιό δυνατός.

Σέ εὐχαριστῶ Παππούλη...»

(28.1.2022)

Καί ένωρίτερα:

«Σεβαστέ μου πατέρα, σοῦ φιλῶ καί τά δυό σου χέρια καί σ' εὐχαριστῶ. Χρόνια αἰώνια σοῦ εὐχομαι μέσα ἀπό τήν ψυχή μου καί ἄφθονα σέ χάρη, ἅγια καί θεάρεστα, θεόλαμπρα, ἀτόφια, καθαρότατα... Εὐχαριστῶ τόν Θεό πού σέ' φερε ἀπ' τήν ἀρχή ζωῆς μου, 11 χρονῶν στήν κηδεία τῆς ἁγίας μανούλας μου Βασιλικῆς, Ἱεροκήρυκα καί πνευματικό μου πατέρα, στίς Βάρσες. Τώρα πού ἦρθε ὁ Χριστός μέ τόν ἀγαπημένο μου σταυρό δοξάζω τόν Θεό, ἀλλά δέν παύω νά ζητῶ τίς διάπυρες εὐχές σου ἐν τῇ ἀγάπῃ καί νά χριστοποιηθῶ στήν ἁγία ὑπομονή καί ταπείνωση. Ἀμήν.» (23.11.2021)

Καί ὅταν νοσηλευόμουν στό Νοσοκομεῖο, γιά νά μοῦ εὐχηθῆς περαστικά, ἔγραφες:

«Σπούδασον σεαυτόν, δοκίμασον παραστήσαι τῷ Θεῷ ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας (Β' Τιμ, 2, 15).

Εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τήν ψυχήν σου εἰς πειρασμόν... Πᾶν ὃ ἐάν ἐπαχθῇ σοι, δέξαι καί ἐν ἀλλάγματι ταπεινώσεως σου μακροθύμησον, ὅτι, ἐν πυρί δοκιμάζεται χρυσός καί ἄνθρωποι δεκτοί ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ καί ἀντιλήψεταιί σου... (Σοφία Σειράχ).

Σεβαστέ μου πατέρα, Σοῦ εὐχομαι ταχεία ἀνάρρωση μέ τό καλό ἡ Παναγία μας νά σοῦ κάνῃ κουράγιο. Σοῦ φιλῶ τό χέρι καί σέ εὐχαριστῶ γιά ὅλα. Τήν εὐχή σου. Ἐρρωσθε!!! (13.8.2021)

Θά ἀναφέρω καί τό μήνυμά σου τό περασμένο Πάσχα.

«Χριστός Ἀνέστη, ἅγιε μου πατέρα. Σοῦ φιλῶ τό χέρι καί ζητῶ τήν εὐχή καί τήν προσευχή σου καί τήν μνημόνευση τῶν ὀνομάτων μας στήν Ἁγία Πρόθεση. Τήν ἔχουμε ἀνάγκη νά μᾶς φωτίσῃ ὁ Θεός τό θέλημά τους ... Προσευχῆσου γιά τούς.....πού νοσοῦν σοβαρά ἀπό covid.

Χαῖρε πάτερ μου, ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι, νικῶντι, παρόντι, πάντοτε!!!»

Παιδί μου Γεώργιε. Ἦδη εὐρίσκεσαι ἐν χώρᾳ δικαίων καί ἁγίων. «Ἐνα ἅγιο παιδί ἔφυγε γιά τόν οὐρανό» μοῦ εἶπε κάποιος συγχωριανός σου, ὅταν μοῦ

τηλεφώνησε λίγο μετά τήν μετάστασή σου. Πράγματι, ἕνας σύγχρονος ἰώβ ὑπομονῆς, ταπείνωσης, βαθειᾶς πίστεως, ἀδιαλείπτου προσευχῆς, μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί τῶν βίων τῶν Ἀγίων, μετοχῆς στά ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔφυγε ἀπό κοντά μας καί εὐρίσκεται ἐκεῖ, ἐνθα ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων...ἐκεῖ ἐνθα οἱ θεούμενοι.

Σέ χαιρετῶ ἀναστάσιμα καί σέ ἀποχαιρετῶ μέ τήν βεβαιότητα ὅτι ἀναπαύεσαι μετά τῶν δικαίων καί ἁγίων καί προσδοκῶ τήν μετά σοῦ συνάντησιν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου.

Ἄς εἶναι τά δικά σου λόγια, ὅπως τά σημειώνεις στό ἀναστάσιμο μήνυμά σου, ὁ ἐπινίκιος δικός μου λόγος γιά τήν νίκη σου ἐναντίον τοῦ θανάτου.

«Χαῖρε Γεώργιε ἐν Κυρίῳ ἀναστάντι, νικῶντι, παρόντι πάντοτε!!!

Καλή ἀνάσταση παιδί μου».